

CHRISTER FRIMAN

**FABIANS
FASA**

Illustrerad av Lucas Svedberg

Lindskog & Ullén Förlag

Lindskog Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2019

© Text: Christer Friman 2019
© Illustrationer: Lucas Svedberg 2019
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Riga 2019

ISBN 978-91-85311-74-3

I

TRÖTTSAM TRÄNING

Explosionen var brutal.

Jens kastades omkull och rullade runt på marken. Hans vänstra armbåge slog i ett gammalt rostigt rör som stack upp från marken. Molnet av damm som virvlade runt efter explosionen trängde in i hans ögon, och han skrek rätt ut i luften:

– TOTALT VÄRDELÖS!

Jens ställde sig upp på knäna, borstade bort det värsta dammet ur håret och gnuggade försiktigt ögonen med tröjärmen. Han såg åt Ansgars håll och fortsatte:

– Inte en enda gång lyckas han. Antingen är det bara små fjuttiga gnistor som kommer från hans händer eller så är det rena atombomben. Han har noll koll. Helt livsfarlig!

Ansgar gick fram till Fabian som låg på marken några meter framför honom.

– Sedan svimmar han ju varenda gång också, fortsatte Jens. Om det här är vårt enda hopp får vi verkligen hoppas att han smäller sönder hela Zon Z i en enda megasmäll.

Ansgar sneglade åt Jens håll samtidigt som han hällde vatten över Fabians ansikte. Han ruskade lätt i honom och lyckades väcka honom till medvetande, något som Ansgar fått göra flera gånger de senaste dagarna.

– Hur går det med din egen träning då, Jens? sa Ansgar irriterat.

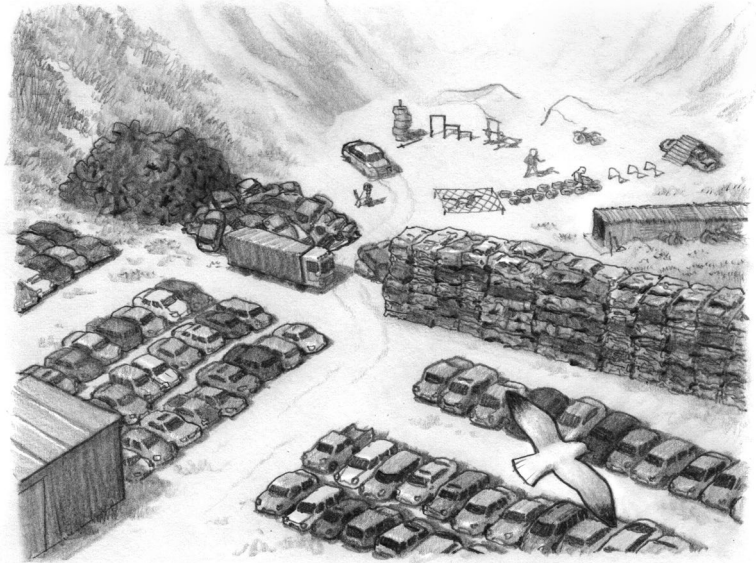
– Fett bra! Jag fullkomligt äger sönder allt du kastar åt mig. Dina utmaningar ligger ju på en noobnivå.

Ansgar suckade och ställde sig upp. Faktum var att Jens verkligen hade förvånat honom. Under de fem dagarna av intensiv träning han haft med pojkarna hade Jens visat sig vara den som klarade sig bäst. Kanske bäst av alla han tränat någonsin. Killen hade talang för att slåss. Även om det kanske var en bortkastad talang för att bara skydda en väktare. Fast han skulle förstås inte skydda vilken väktare som helst, utan Fabian, Dräparen. Väktaren de väntat på i årtal. Samtidigt var Fabian en liten besvikelse. För det som Jens sagt var en odiskutabel sanning. Fabian hade ingen kontroll över sin kraft. Varken i Zon Z eller i deras verklighet.

Det bekymrade Ansgar.

Nicklas satt på en rostig campingstol ungefär tjugo meter ifrån de andra. Vid det här laget hade han förstått att det var bäst att hålla sig en bit bort när Fabian tränade. Han såg sig omkring på den gamla bilskroten där Ansgar hade sitt träningsläger, eller bootcamp, som Jens kallade det för. Det var en välordnad bilskrot, och längst in hade Ansgar byggt upp ett område som var fritt från insyn.

Utanför skroten låg ett sandtag som Ansgar använde för pojkarnas träning. Där hade Jens studsat omkring och gjort alla möjliga och omöjliga träningsuppdrag. Han hade verkligen imponerat på Nicklas. Själv hade det gått hyfsat bra för honom. Ansgar hade lärt honom en hel del, mest teoretiska saker om hur det fungerade i Zon Z, kartor och platser han fått memorera. Men även en del tekniker i att slåss. Nicklas hade lyssnat och försökt lära sig hur han skulle hantera sin kropp i olika situationer. Det teoretiska var inte några problem, då Nicklas i stort sett hade fotografiskt minne. Att slåss däremot var inte hans grej. Men han hade blivit bättre och bättre. För Fabian däremot hade det varit rena mardrömmen.

Fem dagar hade gått sedan Fabian nästan tog livet av sin egen bror i deras källare. Fem dagar som känts som fem månader för Nicklas. Med träning och åter träning. Fem till sex timmar på skroten varje dag, och sedan lika många timmar i spelet, ett spel som inte längre var något spel, utan en annan verklighet. Något Nicklas fortfarande tyckte var skrämmande.

Nicklas tog en klunk ur vattenflaskan. Det var riktigt varmt ute, och svetten klubbade fast hans tröja mot kroppen. Ansgar körde stenhårt med dem. Nästan omänskligt hårt, som om han hade bråttom att få dem redo till något. Samtidigt tyckte Nicklas att Ansgar såg bekymrad ut, men han vågade inte fråga varför. Han hällde resten av vattnet från vattenflaskan över huvudet så att det rann längs nacken och vidare ner över hans svettiga tröja. Det kändes svalt och skönt.

– Sitter du bara nu igen, Nicklas? Hörde han Ansgar ropa över bils kroten. Har du löst chiffret jag gav dig?

– På ett kick, svarade Nicklas.

– Bra. Då går du till tunneln. Och ta med dig Jens. Och du ... var beredd på en del överraskningar den här gången.

Usch! tänkte Nicklas. Tunneln i den här värmen. Med en del överraskningar ... inte särskilt skoj.

– Wohoo! skrek Jens. Nu kör vi, Nicklas! Dags att mosa en del överraskningar. Är du på G, dr IG?

– Dr IQ, muttrade Nicklas.

– Haha! Det var ju det jag sa ... dr IG!

En bit bort i en rostig och demolerad Volvo hade Zack tagit plats så att ingen skulle se honom. Han hade lagt en gammal filt över sig, och genom en liten glipa kunde han se ut över skroten. Där hade han legat i tre dagar och följt händelserna på skroten. Intresserat hade han sett hur pojkarna tränades av en vuxen man han visste var viktig, men inte riktigt kunde placera. Men en sak var han helt säker på.

Den mannen var inte den han letade efter.

TUNNELSKRÄCK

Tunneln! Det var verkligen inte Nicklas favoritställe. Mörk och full med fällor som Ansgar riggat upp. Och det var aldrig samma svårigheter, utan olika varje gång de gick ner i tunneln. Hur Ansgar hann göra om allt mellan varje gång hade han inte lyckats lista ut. Han var ju alltid med när de tränade, både på bilskroten och i Zon Z. Sov aldrig den mannen?

Nicklas kunde heller inte förstå varför de skulle träna att slåss i den verkliga världen. Här fanns ju inga fiender. De befann sig i Zon Z. Men när han frågat Ansgar om det hade han bara fått ett vresigt svar: ”Du vet inte allt, Nicklas! Gör bara det jag ber dig om!”

– Kom hit nu, Nicklas, så får jag hjälpa dig med rustningen, sa Jens och höll upp en skottsäker skyddsväst.

Nicklas tyckte västen var rätt cool, och han kände sig riktigt tuff när han fick den på sig. Det var inte ofta han kände sig så. Han spände fast västen runt kroppen och tog på sig ett par byxor som var förstärkta runt benen och knäna. Hjälmens som han satte på huvudet var av samma typ som kravallpoliserna använde. Det sista han

gjorde var att dra på sig ett par specialgjorda handskar med metall runt knogarna.

Nicklas kände sig redo. Tunneln väntade på honom, och det gjorde även Jens som var ivrig att komma igång. Han studsade upp och ner framför honom som en Duracellkanin som hållt i sig ett sexpack Nocco.

Framför öppningen till tunneln stod en mängd vapen uppställda. Men inga skjutvapen. Ansgar hade, trots Jens vilda protester, insisterat på att pojkarnas vana vid skjutvapen var alldeles för liten för att de skulle kunna hantera sådana i en trång tunnel. ”Jag är inte sugen på att ringa era föräldrar och säga att ni skjutit bort en arm eller någon annan kroppsdel från varandra”, hade han sagt.

Nicklas tog en trästav som han använt förut. Lagom tung och lätt att använda med båda händerna. Han tyckte själv att han blivit riktigt duktig på att hantera den. Jens i sin tur tog ett basebollträ av aluminium och en sköld. Tunneln brukade vara riggad med flygande föremål, så skölden var nog ett smart drag, tänkte Nicklas. Hans egen plan var att hålla sig bakom Jens så mycket som möjligt. Därför tog han ingen egen sköld.

– Redo? frågade Jens.

– Vi säger väl det, svarade Nicklas osäkert.

– Då går vi in då.

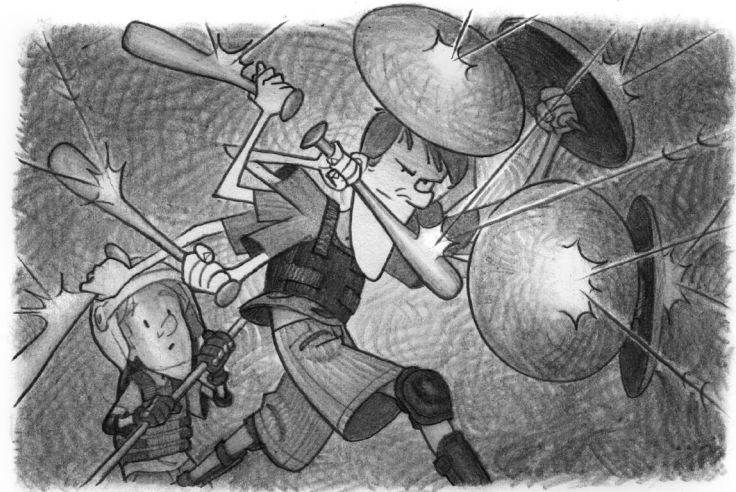
– Ja, det gör vi väl.

Tunneln var byggd av rostig korrugerad plåt som Ansgar fäst i stora betongplattor, och den gick både

över och under marken. Ingången var inte större än att högst två personer kunde ta sig in i tunneln samtidigt. Några meter in i tunneln lyste det svagt från lampor längs sidorna. Jens gick först med sitt basebollträ som han släpade efter sig med högerhanden. Skölden höll han i den vänstra. Ganska snart började tunneln slutta neråt och blev allt bredare. Väggar bestod till största del av jord och metallföremål från gamla rostiga bilar. Nicklas vände och vred på huvudet. När som helst skulle något kunna dyka upp i mörkret. Jens stannade till. Han vinkade åt Nicklas, ett tecken som betydde att Nicklas skulle hålla koll på den högra sidan av tunnelväggen. Och det gjorde han. Han spände sig i hela kroppen i väntan på att något skulle hända. Ändå blev han överraskad när en projektil träffade honom i högra överarmen. Han tappade nästan sin stav, men lyckades i sista stund hålla kvar den i händerna.

Plötsligt flög det en mängd runda föremål kring poj-karna i hög hastighet. Jens kastades sig åt sidan, gjorde en halv volt och hindrade sex av föremålen från att träffa honom med skölden. Basebollträet svingade han vilt omkring sig och träffade gång på gång det som slungades mot dem. Nicklas tog skydd bakom Jens och såg hur han rensade allt som kom emot dem. Av vad Nicklas kunde se blev Jens inte träffad en enda gång.

– TENNISBOLLAR! ropade Jens. Skärpning, Ansgar! Vad är det för lam utmaning? Jag tyckte du sa att det skulle bli svårt.

Jens tog några steg framåt med basebollträet redo, men attacken var redan över. Runt omkring dem låg ett femtiotal tennisbollar, men endast en hade träffat dem, den allra första som träffat Nicklas på armen. Reaktionen från Jens hade varit ögonblicklig. Han hade inte bara skyddat Nicklas, utan även hållit tillbaka hela attacken med imponerande skicklighet. Och det hade sett lätt ut för honom.

– Är du okej? frågade Jens.

– Det kändes knappt, svarade Nicklas. Skyddet på armen tog smällen.

– Sköld, vet du, sa Jens och viftade med sin sköld framför ögonen på Nicklas. Inget dåligt val, va?

– Nej, verkligen inte, svarade Nicklas.

– Då fortsätter vi, sa Jens och pekade framåt. Det kommer mer.

Efter en stund vek tunneln av åt höger och ett starkt ljus mötte dem. Plötsligt mindes Nicklas. Det var här Fabian försökt stråla bort ett hinder som bestod av svängande stockar. Resultatet blev att han sprängde bort en bit av tunnelväggen. Sedan var den träningsrundan över.

Ansgar hade tydligen inte hunnit reparera hålet som hade en diameter på åtminstone tre meter, och ljuset från öppningen bländade Nicklas så att han fick kisa för att kunna se åt vilket håll han skulle gå.

– Fortsätt bara! hörde han Ansgars röst säga.

Han stod utanför hålet och såg på dem. Jens muttrade något om att han kunde göra utmaningarna lite tuffare. De var väl inga blöjbarn heller.

– Håll fokus bara! svarade Ansgar.

Nicklas blev stående och tittade mot Ansgar genom öppningen. Vad Fabian gjorde hade han ingen aning om, men han hade sett på honom att han inte mådde så bra. Han hade gärna velat hjälpa honom, men visste inte vad han skulle kunna göra.

Plötsligt kände han ett kraftigt slag mot axeln och höll nästan på att falla omkull.

– Kom! fräste Jens. Stå inte där och sov som en senil degskalle.

De fortsatte genom tunneln, och det blev åter mörkt när de lämnade hålet bakom sig. Jens smög sakta framåt och mumlade halvt för sig själv och halvt för Nicklas:

– Lovar att han placerat ut fallgropar eller annat larvigt för att testa oss. Så var noga med var du sätter föt-

terna. Och fortsatt att hålla blicken på den högra sidan av tunneln. Det är din uppgift.

Nicklas smög efter Jens och ansträngde sina ögon allt han förmådde för att kunna upptäcka eventuella faror. Hjälms visir gjorde det svårt att se i mörkret, så han fällde upp det. Plötsligt några meter framför dem tyckte han att marken var mörkare, men han var inte helt säker. Han petade försiktigt Jens i ryggen.

– Där! Framför oss. Marken ser annorlunda ut där, sa han oroligt.

Jens stannade till. Sedan tog han några försiktiga steg framåt. Så stannade han igen och vände sig om mot Nicklas.

– Du har rätt, och vet du varför?

– Nej. Vad är det för något?

– Ingenting, svarade Jens.

– Vadå ingenting?

– Precis det jag sa. Ingenting. Det finns ingen mark där. Bara en avgrund.

– Öh! Va? En avgrund ... Vad menar du?

– Ett stort jäkla hål som sträcker sig från båda vägarna och några meter framåt. En avgrund! Hur djup den är har jag absolut ingen lust att ta reda på genom att hoppa ner i den.

Nicklas klev fram till Jens. Hålet var becksvart. Jens plockade fram en av tennisbollarna han stoppat på sig och släppte ner den i avgrunden. Båda lyssnade efter en duns ... som aldrig kom.

– Okej, sa Jens. En sak kan vi i alla fall utesluta.
– Att det inte är någon idé att klättra ner i hålet och upp på andra sidan, va? fortsatte Nicklas.
– Exakt, min käre dr IQ. Vi måste hitta ett sätt att ta oss över avgrunden. Hur duktig är du på att hoppa, Nicklas?
Nicklas tänkte på friidrottslektionerna. Längdhoppet ... vad var det nu? Två meter och åttiofyra centimeter mätte visst hans bästa hopp. Inte speciellt imponerande, med tanke på att bredden på hålet var betydligt större, säkert en bit över tre meter. Kanske ända upp till fyra meter. Det var svårt att bedöma avståndet i mörkret. Varför hade de ingen ficklampa med sig?
– Vänta, sa Nicklas och tog upp sin mobiltelefon ur fickan under alla skyddskläder.
Han lyste mot hålet och kanterna.
– Vad tror du? Mer eller mindre än fyra meter över till andra sidan?
– Mer, svarade Jens. Klarar du det?
– Inte en chans. Jag når inte ens tre meter med mitt bästa hopp.
– Gah! Varför är du så värdelös på idrott?
– Kanske för att jag utvecklat andra egenskaper bättre. Typ hjärnan. Något som tydligen inte prioriterats i din utveckling.
Jens tog tag i Nicklas och tryckte honom mot kanten av avgrunden. Nicklas stretade emot, men hade ingenting att sätta emot.

– Jag kanske borde slänga över dig, väste Jens i örat på Nicklas. Det är precis vad min neandertalhjärna säger mig just nu. Men ooops! Tänk om jag inte klarar av att beräkna kraften och vinkeln rätt. Då blir det en skönduns där nere. Eller kanske inte? Du kanske fortsätter falla i all evighet. Då får du gott om tid att fundera på vad som är den bästa prioriteringen. Hjärna eller muskler.
Jens drog tillbaka Nicklas från kanten och såg på honom med bister min. Sedan blinkade han mot honom och tog på sig ett av sina stora leenden.
– Kom igen nu, IQ! Dags att sätta din hjärna i rörelse. Hur ska du komma över? Jag är säker på att jag klarar hoppet, men vi måste se till att båda når andra sidan. Att misslyckas är ingen bra deal för oss.
Nicklas lyste med mobiltelefonen längs väggarna, men där fanns inte mycket som kunde hjälpa honom. Några metallföremål här och där, men inget han kunde klättra på som skulle kunna hjälpa honom att komma över till andra sidan. I taket såg det likadant ut. Rester av rör och metall som stack ut från jorden. Men så såg han något. Ungefär två meter bort på den högra sidan av väggen stack det ut en metallplatta. Plattan var ungefär femton centimeter bred och tjugo centimeter lång. Kanske skulle den kunna hjälpa honom. Han lyste upp mot taket. En och en halv meter till vänster om metallplattan uppe i taket fanns det ett rör som bildade ett U. Nicklas vred och vände på sin stav.
– Hur lång tror du att den är? frågade han Jens.

– Lite mindre än två meter, skulle jag tro.

Ett hopp på två meter klarar jag. Sedan är det bara resten kvar. Precision, och framför allt mod. Att våga! Allt måste gå perfekt, annars ... Han vågade inte tänka tanken. Han insåg dårskapen i det hela och sa:

– Varför kan vi inte vända och gå tillbaka? Det känns helt galet att riskera livet för det här.

– Klart vi kan. Helt onödigt att dö här och nu.

Jens vände sig om och började gå tillbaka. Nicklas lyste ännu en gång mot metallplattan och röret. Han tog några steg tillbaka, och plötsligt sköljde en egendomlig känsla över honom. Något i hans kropp skrek: DU KLARAR DET! Han rusade mot kanten av avgrunden, lyfte sin stav över huvudet med båda händerna och sköt iväg med ett perfekt avstamp. I hoppet lyckades han få in staven i U-röret med vänstra handen samtidigt som han med högra handen riktade andra änden av staven mot metallplattan på väggen. Staven fastnade tvärt, och Nicklas kastades framåt som en gymnast på en barr. Han släppte händerna om staven, lyfte benen och tryckte överkroppen framåt. Sekunden han svävade över avgrunden kändes som flera minuter. Det var som om allt gick i slow motion.

Med en duns slog han i marken på andra sidan hålet. Staven vibrerade till, lossnade från metallplattan och föll ner i avgrunden.

Nicklas ställde sig upp och spejade efter staven, men den hade redan försvunnit ner i mörkret.

– SATAN! WOW! skrek Jens från andra sidan av avgrunden. ÄR DU HELT GALEN? DET ÄR JU SINNESSJUKT, MANNEN!

– Det gick ju rätt bra, sade Nicklas och försökte verka oberörd.

– MEN ALLTSÅ ... SJUKT! Om din idrottslärare sett det där ... Jag säger bara A i betyg, killen. IMPONERANDE!

– Ska du komma över, eller hur länge ska jag behöva vänta på dig? sa Nicklas med stöddig ton.

– Haha! Ja, jädrar ... Shit! Backa killen! Jag kommer nu.

Jens backade några meter, tog sats och fick upp god fart och kastade sig över avgrunden. I luften gjorde han en framåtvolt och landade en meter från Nicklas. Det såg lätt ut, tänkte Nicklas. Så lätt för vissa.

Jens klev fram till Nicklas och gav honom en rejäl kram.

– Det där var det tuffaste jag sett någon göra i hela mitt liv, sa Jens. Från och med nu är ditt nickname dr Jones. Det var rena rama Harrison Ford över dig. Du vet ... Jakten på den försvunna skatten. Raiders of the Lost Ark. Hajar du? Indiana Jones skills.

– Jag har sett filmen, svarade Nicklas. En rätt gammal film, men helt okej.

– Helt okej? Är du galen? Det är en kultrulle! En av de bästa filmerna ever. Dr Jones blir det, eller ska vi köra på Indiana?

MÖTE I MÖRKRET

– Dr Jones blir bra, svarade Nicklas. Skönare namn än dr IQ i alla fall.

– Ja, jäklar! Dr Jones passar perfekt. Helt otroligt. Jag har en mini-Indiana Jones med mig på den här trip-
pen. Kan inte bli bättre. Vi måste fixa en piska och en cowboyhatt till dig.

– Nu ska vi inte överdriva. Det var bara ett hopp, försökte Nicklas.

– BARA ETT HOPP! Det var mer än så, killen. Garanterat mer än så.

Nicklas hade en verkligt skön känsla i kroppen. Han hade lyckats med något han aldrig trott att han skulle klara av. Det hade varit en grym risk, men han slog ifrån sig tankarna på vad som skulle kunna ha hänt. Tänk inte på det mer, sa han till sig själv. Det viktiga var att du klarade det.

Plötsligt hördes ett skrapande ljud inifrån tunneln.

– Vad var det där? frågade Nicklas. Hörde du?

– Jo ... Jag hörde.

Skrapandet upphörde, men efter det kom ett fruktansvärt vrål. Ett vrål som skar genom Nicklas och Jens öron.

Nicklas stirrade på Jens. Killarna stod alldeles stilla, stela av skräck med ögonen uppspärade som ägghalvor.

– Vad var det? sa Jens.

– Inte en susning, men det kom från hörnet där borta, svarade Nicklas.

– Öh ... ja, jag hörde det.

– Vad ska vi göra? undrade Nicklas.

– Är du sugen på att gå tillbaka och hoppa över avgrunden igen?

– Är du galen?

– Då ser jag inget annat alternativ än att fortsätta mot det där sköna ljudet, svarade Jens.

– Eller så kan vi bara sitta här och vänta på att Ansgar kommer och hämtar oss, sa Nicklas.

– Äsch! Kom igen nu, suckade Jens och tog några försiktiga steg framåt.

Nicklas hörde hur det rasslade till i mörkret. Ljudet av kedjor.

– Hörde du? undrade Nicklas.

– Självklart, svarade Jens.